

der ogsaa blev udtalt af samme ærede Medlem — komme til at udvikle vort Søforsvar, vort Forsvar paa det Sted, som altid har været den danske Nations Hæder og Ære, „det fortladne Hav“, der altid var „den Danskes Veie til Ros og Magt“. Vi ville senere faae Leilighed til at behandle Forslaget i denne Retning, sigtende til en Befæstelse eller Styrkning af vort Søforsvar, og jeg skal da atter komme ind derpaa. Jeg vil endnu til Slutning, i Eighed med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Evermoes), udtale en Bøn til Thinget, og det er, at man ikke vil være saa hurtigt til at udfaste — det er maaste noget stærkt eller for stærkt — jeg vil derfor ikke sige den Beskyldning mod det Parti, som udgjør Flertallet, at vi ikke have anvendt eller ville anvende Alvor paa denne Sag, men jeg vil sige, at det er min Bøn, at Enhver især vil tænke sig, hvorledes den danske Nation er, og hvad der passer sig bedst for den, og ikke alene hente Alt fra det Fremmede. Lader os huske, at vi ere en Nation, som kun kan være stærk, og gjøre Noget for sit Fædrelands Forsvar, forsaavidt vi forstaa at tage alle gode Kræfter i Brug dertil.

Scavenius: Jeg skal ikke trætte Thinget længe; det, jeg har at sige, er forholdsvis meget kort. Naar man betragter et Forslag til Lov om Hærens Ordning, vil det første Spørgsmaal, som frembyder sig for En, være det: Hvorledes tænkes den Hær brugt, som der her gjøres Forslag til at organisere. Dette Spørgsmaal falder igjen sammen med: hvorledes tænker man sig Landets Forsvar? Her kommer man ind paa en Overveelse, og jeg kan ikke negte, at man kan ønske en samlet Overveelse, — og i saa Hensende er jeg enig i, hvad ærede Medlemmer have udtalt — af Forholdet mellem Hær og Flaade, hvorvidt vi skulle lægge Vægt i større Grad paa det ene eller andet Værn. Man kommer dernæst ind paa Spørgsmaalet om Befæstningsanlæg, paa Spørgsmaalet om, hvor saadanne Befæstningsanlæg skulle lægges, og paa Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade man skal sikke sig Forbindelsen mellem Landets adskillte Dele, og hvor dyrt Alt dette vil blive. Naar Alt dette er afgjort, da vil man have et virkeligt Grundlag, hvorpaa man kan bygge Organisationen af sin Hær; men spænd man har dette om ikke fuldt afgjort, saa dog ialtsald afgjort i Principet, er det vanskeligt nok at danne sig nogen bestemt Mening om, paa hvilken Maade Hæren bør organiseres. Jeg stulde derfor have ønsket, at den høitærede Minister samtidig med det foreliggende Forslag ogsaa havde forelagt os et Forslag om Fæstningsanlæg eller Befæstningsanlæg. Vel har den høitærede Krigsminister i et tidligere Foredrag under en anden Sags Behandling givet os en Udtalelse om, hvorledes han har tænkt sig, at Landet burde forsvares; men denne Sag, kan jo ikke staa saa tydelig for En, efterat man har hørt et saadant

Foredrag, og det Hele kan ikke paa en saadan Maade være os nærværende, som hvis et uarbejdet Forslag laa for. Jeg har under denne Sags Behandling i de 2 foregaaende Aar og i Særdeleshed for 2 Aar siden udtalt mig om den Maade, hvorpaa jeg har opfattet vort Lands Forsvar, men jeg skal paa Forhaand erklære, at, forsaavidt det kan lykkes den høitærede Minister at sætte sit Forslag igjennem, skal jeg for mit Vedkommende ikke lægge ham den mindste Hindring i Veien. Hvis Stillingen derimod viser sig at blive saaledes, at Intet kan komme igjennem, ja, saa kan jeg jo have den samme Ret som ethvert andet Medlem her i Thinget til ogsaa at fremstille mine Anker og Ansøelser om denne Sag; men det Væsentligste for mig er, at vi komme til en Ordning af Forholdet, en Ordning, som jeg tror er aldeles nødvendig, da den nuværende Hærorrdning ikke i Længden kan opretholdes. Jeg skal derfor fuldstændig se bort fra, hvad jeg selv personlig kan ønske og mene, naar jeg derigjennem tror, at jeg kan fremme en Ordning af Sagen, som jeg, om den end ikke i og for sig tilfredsstillende mig, dog kan se er langt at foretrække for, hvad vi nu have. Det foreliggende Forslag har for det Første, hvad de specielle Baaben angaar, et stort Fortrin. Jeg tror, man tør sige, at vi, hvis dette Forslag bliver til Lov, ville faae et godt og tilstrækkeligt Hytteri og Artilleri, to Vaabner, som ere af saa overordentlig Betydning for Hæren, naar den virkelig skal bruges i Felten. Jeg har Frygt for, at det Infanteri, vi efter Lovforslaget ville faae, ikke vil være saa godt, som man kunde ønske, og at den Uddannelse, som med Hensyn dertil er foreslaet, turde være saa kort, at man ikke alene ikke vil faae, saaledes som den høitærede Minister i sit Indledningsforedrag udtrykte sig, Soldater i dette Ordts stringente Betydning, men at man neppe vil faae saa tilstrækkelig uddannede Kombattanter, at man med Nette vil kunne kalde den Hær, der grundes herpaa, en Felthær. Alligevel kan jeg ikke Andet end indrømme, at den Uddannelse, der her foreslaas, med de forskjellige Modifikationer, der ere indførte, skjøndt den er kortere end den nuværende, maa siges at være en Forbedring. Jeg betragter ligeledes den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har tænkt sig Uddannelsen af Officererne, som et stort Fortrin ved det foreliggende Forslag; thi man kan virkelig herigjennem faae et Saab om i Fremtiden at faae dygtige Officerer og Officerer i en tilstrækkelig ung Alder. Efter den nuværende Ordning er det vanskeligt at faae Officerer, fordi Uddannelsen begynder saa sent og varer forholdsvis saa længe, at de unge Mennest, der ville gaa ind paa den Veie, ikke kunne vente i en tilstrækkelig rimelig Tid at faae Udnævnelse til Premierlieutenanter. Dette er derimod forandret ved det foreliggende Forslag, og det er det, som jeg ganske